

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci žalobkyně: **T. N.**, zastoupené: **Mgr. Rudolf Čížek**, Polní 931, 696 11 Mutěnice, obecným zmocněncem, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační politiky, Poštovní schránka 21/OAM, PSČ 170 34, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky ze dne 9.06.2011, č.j. OAM-117/ZA-ZA06-ZA14-2011,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á.**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobkyně se včasnou žalobou domáhala soudního přezkumu rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky ze dne 9.6.2011, č.j. OAM-117/ZA-ZA06-ZA14-2011, kterým bylo rozhodnuto tak, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zák. č. 325/1999 Sb., o azylu a změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, v platném znění (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje. V žalobě byly obsaženy dále uvedené žalobní body, které krajský soud pro přehlednost uvádí v následujícím pořadí:

1. Rozhodnutí žalovaného je ve výroku zmatečné a zakládá důvod pro jeho nepřezkoumatelnost, když ustanovení zákona citovaná ve výroku pojem „neudělení“ mezinárodní ochrany neznají.
2. Žalobkyni bylo upřeno právo seznámit se s podklady pro rozhodnutí před jeho vydáním a vyjádřit se k nim a ke způsobu jejich zjištění, které je zakotvené v § 36 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „správní řád“). Žalobkyně si pro zastupování v řízení ve věci opětovné žádosti o udělení mezinárodní ochrany zvolila zplnomocněného zástupce, který požádal žalovaného před vydáním rozhodnutí dne 30.6.2011 o nahlédnutí do spisu s ohledem na prováděné dokazování, což mu bylo v rozporu se zákonem znemožněno. Jako důvod, proč nemůže seznámit účastníka s obsahem spisu, uvedl žalovaný, že spis nemá k dispozici a k seznámení s ním si zplnomocněný zástupce musí napsat písemnou žádost. Pokud žalovaný prováděl dokazování zprávami o situaci v zemi původu žalobkyně, měl především umožnit zplnomocněnému zástupci účastníka řízení, aby se k těmto před vydáním rozhodnutí mohl vyjádřit a případně navrhnout doplnění dokazování. Takto však žalovaný nepostupoval, což pro nezákonnost odůvodňuje zrušení rozhodnutí.
3. Žalovaný ve svém nezákonném jednání ve věci seznámení se spisem pokračoval i po vydání rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, když byl zplnomocněným zástupcem upozorněn, že vzhledem na 15ti denní lhůtu na podání žaloby proti rozhodnutí má právo se seznámit s obsahem spisu tak, aby mohl ihned reagovat na skutečnosti uvedené v rozhodnutí. Právo seznámit se s obsahem spisu bylo v rozporu s ust. § 38 odst. 1 správního řádu žalobkyni odepřeno a žalovaný opět sdělil zplnomocněnému zástupci žalobkyně, že pro seznámení se spisem musí napsat písemnou žádost, na jejíž vyřízení má pak dle sdělení žalovaného ze zákona správní orgán 30 dnů bez ohledu na zákonnost takového postupu a na lhůtu pro podání žaloby. Takový postup nemá oporu v zákoně, poškozuje žalobkyni a odůvodňuje pro nezákonnost zrušení rozhodnutí. Takový postup je v rozporu se správním řádem i s článkem 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, v nichž je zakotveno právo na spravedlivý proces.
4. Opětovná žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána na základě nových skutečností a počet podaných žádostí by neměl mít vliv na výsledek řízení, neboť žalobkyně uvedla zcela nové skutečnosti, které nastaly po roce 2005, jimiž se správní orgán v předcházejícím řízení nezabýval. Novými skutečnostmi, které nebyly bez zavinění žalobkyně zkoumány, byly taktéž změna stavu a doložení potvrzení dětí žalobkyně, které získaly na území ČR povolení k pobytu. V současné době žije celá rodina žalobkyně na území ČR, což je důvodem, aby se žalovaný taktéž vypořádal s důvody, které jsou hodné zvláštního zřetele ve věci mezinárodní ochrany, které nebyly v předchozí žádosti bez zavinění žalobkyně rovněž zkoumány. Žalobkyně se domáhala především udělení mezinárodní ochrany dle ust. §
- 5.

12 písm.a), § 12 písm.b), popř. § 14 nebo udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Žalovaný se zcela nedostatečně zabýval podmínkou pro udělení mezinárodní ochrany z důvodu, že žalobkyně je pronásledována pro uplatňování politických práv a svobod nebo se opodstatněně obává pronásledování pro některý z důvodů uvedených v ust. § 12 písm.b) zákona o azylu. Žalobkyně v průběhu řízení uplatnila v rámci výpovědi do protokolu skutečnosti svědčící o tom, že došlo, nebo že by potenciálně mohlo dojít k zásahu do jejich lidských práv ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu. Bylo povinností žalovaného, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují. Po žadateli je požadováno pouze, aby dostatečně věrohodně a přesvědčivě vyložil konkrétní skutkové okolnosti svého případu, neboť jedině tak může unést důkazní břemeno ohledně důvodů týkajících se výlučně jeho osoby. Ve správním řízení nebylo prokázáno, že by žalobkyně uváděla nepravdivé skutečnosti. Irelevantní je tvrzení žalovaného o tom, že žalobkyně při příjezdu do Vietnamu v roce 2005, kdy roznášela letáky s protistátním obsahem pro stranu „Viet Tan“ bez problému navštívila rodinu, neboť se policie pro její aktivity pro uvedenou politickou stranu začala zajímat až po jejím odjezdu z Vietnamu v roce 2005. Od této doby ze strachu před pronásledováním již Vietnam nenavštívila, neboť má zprávy od své rodiny, že po jejím odjezdu probíhají v jejím bydlišti neustálé kontroly k jejímu možnému příjezdu a k jejím kontaktům. Taktéž pan Hoang (člen uvedené strany), se kterým se ve Vietnamu sešla v souvislosti s tím, aby mu předala písemnosti pro tuto stranu, byl po jejím odjezdu zatčen policií a žadatelka se takto oprávněně domnívá, že zájem o její osobu souvisí jak s roznášením tiskovin s protistátním obsahem, tak i s výsledkem a zatčením pana Hoang ve Vietnamu. S ohledem na aktivity žalobkyně pro zakázanou stranu Viet Tan si správní orgán v rozhodnutí protiřečí, neboť na str. 1 píše, že žalobkyně je členkou této strany, což dále následně popírá, aniž by odůvodnil tento rozpor. K distribuci protistátních tiskovin nevedly žalobkyni „zištné důvody“, tak jak uváděl žalovaný. Hlavním důvodem bylo podpoření procesu demokratizace ve Vietnamu a možnost navštívit rodinu. Žalobkyně dále namítla, že by četnost projevu politického názoru pro posouzení případu neměla být rozhodující, když za zastávání politických názorů je možné považovat jak dlouhodobou politickou činnost, tak i například jednorázovou účast na demonstraci. K tvrzení žalovaného o účelovosti její žádosti a o snaze zlegalizovat pobyt v ČR žalobkyně namítla, že když jí byl v roce 2008 zrušen pobyt, do té doby pobývala legálně na území ČR v rámci povolení trvalého pobytu a neměla žádný důvod žádat o mezinárodní ochranu, neboť předpokládala, že bude žít trvale v České republice a do Vietnamu se z výše uvedených důvodů již nevrátí. Žalovaný se nevypořádal a ani neprovedl zjištění a nijak neuzavřel tvrzení žadatelky ve vztahu k zakázané politické straně Viet Tan, pro kterou žalobkyně roznášela letáky s protistátním obsahem, když členové a stoupenci této strany jsou na území Vietnamu jak pro tuto činnost, tak i pro svoje přesvědčení, pronásledováni a zatýkáni. Z rozhodnutí nevyplývá, zda taková strana na daném území vyvíjí aktivity, o jaké aktivity jde, čím jsou

motivovány a ani zda státní moc proti této straně zasahuje, apod. Proto je rozhodnutí pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné. Dále žalobkyně namítla, že při dokazování došlo k nezákonnému postupu. Zplnomocněný zástupce nebyl přizván k provádění důkazů, důkazy mu nebyly předloženy, aby se k nim mohl vyjádřit a bylo mu tak znemožněno, aby mohl řádně hájit práva žalobkyně jako žadatelky o mezinárodní ochranu.

6. Žalobkyně namítla, že v případě neudělení humanitárního azylu žalovaný nedostal své povinnosti řádného odůvodnění rozhodnutí a úsudky, které zdůvodnily neudělení humanitárního azylu, nebyly zjištěny řádným procesním způsobem, když žalovaný porušil zásadu týkající se volného hodnocení důkazů. Žalovaný ve vztahu k humanitárnímu azylu uvedl pouze, že se zabýval rodinnou, sociální a ekonomickou situací žadatelky a přihlédl k jejímu zdravotnímu stavu a věku, aniž by se v průběhu řízení zabýval důkazy o rodině žadatelky o mezinárodní ochranu, tedy aniž by vyslechl některého z členů rodiny a aniž by správní orgán zkoumal, jaké si rodina vytvořila zde sociální, kulturní a ekonomické podmínky pro život. Dále není vůbec vysvětleno, proč spatřuje žalovaný důvod neudělení humanitárního azylu v tom, že jedno dítě má 16 let a druhé je plnoleté a jak souvisí neudělení humanitárního azylu s tím, že přicestovaly do České republiky až v únoru roku 2010. Žalovaný se v daném odůvodnění u humanitárního azylu nezabýval, z jakých konkrétních skutečností týkajících se situace ve Vietnamu, s ohledem na vztah žadatelky k zakázané straně Viet Tan a na zájem policie a státních orgánů ve Vietnamu o její rodinu vycházel, což vybočuje ze zásady volného hodnocení důkazů a proto rozhodnutí nelze přezkoumat. Zástupce žalobkyně v průběhu správního řízení nebyl vyrozuměn o způsobu dokazování, nebylo mu umožněno seznámit se před vydáním rozhodnutí se spisem.

7. Žalobkyně citovala platnou právní úpravu týkající se udělení doplňkové ochrany a konstatovala, část žalovaného rozhodnutí vztahující se k tomuto institutu a dále k němu „pouze“ uvedla, (což již uvedla do protokolu), že po jejím odjezdu v roce 2005, kdy zde rozesla tiskoviny s protistátním obsahem a setkala se s panem Hoang, kterému předala písemnosti pro výše zmíněnou stranu, tento byl po jejím odjezdu zatčen a po jeho zatčení a výsledku začaly probíhat v místě pobytu žadatelky kontroly policie, které se zaměřují na její případný návrat a kontakty. Žalobkyně namítla, že i z dokazování ve věci udělení mezinárodní ochrany vyplývá nezákonný postup správního orgánu. Žalobkyně zopakovala svoje tvrzení o tom, že zplnomocněný zástupce nebyl seznámen s provedenými důkazy, důkazy mu nebyly předloženy. Z provedených důkazů nevyplývá, jak se správní orgán vypořádal s mezinárodněprávní zásadou non refoulement vyplývající ze Ženevské úmluvy a článku 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod k zákazu navracení cizince do země, kde mu hrozí trest popřípadě ponižující zacházení. Tvrzení žalovaného o tom, že se celá rodina má vrátit zpět do Vietnamu z důvodu, že manželství žalobkyně nelze považovat za dlouholeté, což na základě Úmluvy o ochraně lidských práv a

základních svobod tak nelze považovat za skutečné rodinné vazby, je v rozporu s uvedenou Úmluvou, neboť tato takové stanovisko k rodinám s dětmi ve svých člancích nemá. Žalovaný se tak nezabýval tím, že jde o rodinu s dětmi ve vztahu k výpovědi žalobkyně o hrozícím nebezpečí z důvodu jejích přesvědčení a protistátní činnosti a ani nezdůvodnil, že i přes tyto skutečnosti, je pro žalobkyni Vietnam bezpečnou zemí ve smyslu ust. § 2 odst. 1 zákona o azylu. Rozhodnutí bez kvalifikovaného provedení důkazů je tak nepřezkoumatelné.

Žalobkyně navrhla zrušení žalovaného rozhodnutí.

Žalobkyně ještě doplnila žalobní bod o skutečnost, že správní orgán ani do dnešního dne, tj. 2.8.2011, nereagoval na opakované výzvy účastníka řízení o možnosti seznámit se s obsahem spisu a znemožnil tak poskytnutí právní pomoci.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 23.9.2011 reagoval k jednotlivým žalobním bodům rozsáhlou argumentací, která se opírala o konstantní soudní judikaturu NSS a o podklady žalovaného rozhodnutí, přičemž žalovaný vycházel i z obsahu odůvodnění žalovaného rozhodnutí a z platné právní úpravy. Žalovaný navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

Žalobkyně pak v replice ze dne 6.10.2011 reagovala na toto vyjádření žalovaného, v němž potvrdila své názory a argumentaci obsažené v žalobě.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přešůpek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady ne bis in idem, aplikace zásady „non-refoulement“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87). Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze

dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84 dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. ex officio, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2008, č.j. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod proto, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2).

K jednotlivým žalobním bodům uvádí krajský soud následující argumentaci:

Ad 1) Podle ust. § 28 odst. 1 zákona o azylu se mezinárodní ochrana udělí ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, § 13 nebo § 14, udělí azyl přednostně.

Ust. § 2 zákona o azylu upravuje řízení o udělení mezinárodní ochrany formou azylu nebo doplňkové ochrany a řízení o odnětí azylu nebo doplňkové ochrany.

Podle ust. § 12 písm. a) zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod.

Podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu

rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státu, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle ust. § 13 odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12. Podle § 13 zákona o azylu se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny dle § 13 odst. 1 zákona o azylu rozumí manžel nebo partner azylanta, svobodné dítě azylanta mladší 18ti let, rodič azylanta mladšího 18ti let, zletilá osoba zodpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu nebo svobodný sourozenec azylanta mladší 18ti let.

Ve výše citované právní úpravě je použit pojem „udělení“ mezinárodní ochrany, stejně tak je tomu v případě humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Krajskému soudu není jasné, jaký jiný pojem dle představ žalobkyně by měl žalovaný použít v případě, kdy rozhodne o žádosti o udělení mezinárodní ochrany negativně, než ten, že ve výroku rozhodnutí vyjádří, že se tato mezinárodní ochrana neuděluje. Ostatně, kdyby tomu bylo jinak, tak by jistě platná právní úprava použila jiný zákonný pojem pro toto rozhodnutí. Krajský soud, stejně jako žalovaný ve vyjádření k žalobě, má za to, že z gramatického výkladu uvedených ustanovení zákona o azylu jednoznačně vyplývá zmocnění správního orgánu rozhodnout, že mezinárodní ochrana ve formě azylu či formě doplňkové ochrany se uděluje (v případě splnění zákonem stanovených podmínek) a v opačném případě (tj. při nesplnění podmínek), že se tato ochrana „neuděluje“. Opačný význam slova „uděluje“ vyjadřuje zcela nepochybně pojem „neuděluje“. Názor žalobkyně v tomto žalobním bodu by byl převratným nejen pro rozhodovací činnost žalovaného, krajských soudů, ale i NSS (srov. rozsudek NSS ze dne 23.6.2011, č.j. 6Azs 14/2011-91, kdy NSS ve věci rozhodování o prodloužení doplňkové ochrany potvrdil zmocnění správního orgánu rozhodovat na základě ust. § 53a zákona o azylu o žádostech nejen kladně, ale také negativně, což lze argumentum a simili použít i na výše zmíněný druh rozhodování žalovaného).

Ad 2), Ad 3) Žalobkyně nemá pravdu, když tvrdí, že jí byla odepřena možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí před jeho vydáním a vyjádřit se k nim a vyjádřit se i ke způsobu jejich zjištění. Žalobkyni a jejímu zplnomocněnému zástupci bylo umožněno seznámit se s podklady pro rozhodnutí před jeho vydáním a vyjádřit se k nim a ke způsobu jejich zjištění, což vyplývá z přílohy k protokolu o pohovoru (str. 7) ze dne 20.4.2011. V této příloze jsou i uvedeny veškeré podklady žalovaného rozhodnutí, se kterými měli možnost zástupce žalobkyně a samotná žalobkyně se seznámit, přičemž z jiných podkladů, než které by byly uvedeny v této příloze a byly předmětem postupu podle § 36 odst. 3 správního řádu, žalovaný nevycházel. Krajskému soudu tedy z uvedených skutečností nevyplývá závěr o tom, že by žalobkyně byla krácena na právu dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Navíc žalobkyně směšuje dva zákonné postupy, a to postup podle § 36 odst. 3 a postup podle § 38 správního řádu. Postup podle § 36 odst. 3 správního řádu připadá v úvahu pouze v případě, kdy ještě není správní řízení ukončeno. Toto ustanovení upravuje právo žalobkyně jako účastníka správního řízení seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Po skončení správního řízení vydáním žalovaného rozhodnutí již takový postup nepřipadá v úvahu, ale žalobkyni jako účastnici pravomocně skončeného správního řízení, náleží právo nahlížení do spisu podle

§ 38 správního řádu. Jestliže zástupce žalobkyně požádal až po vydání žalovaného rozhodnutí, dne 30.6.2011, o nahlédnutí do spisu, nejedná se již o postup podle § 36 odst. 3 správního řádu, který naopak umožněn žalobkyni a jejímu zástupci před vydáním žalovaného rozhodnutí byl (viz str. 7 zmíněného protokolu o pohovoru se žalobkyní). Není pravdou, že žalovaný neumožnil zástupci žalobkyně, aby se seznámil s podklady rozhodnutí, např. se zprávou o situaci v zemi původu žalobkyně. Toto právo zůstalo zachováno, když o tom svědčí výše zmíněná příloha protokolu o pohovoru. Veškeré podklady pro rozhodnutí, a to informace z Cizineckého informačního systému, Infobanka ČTK „Země světa – Vietnam“, byly uvedeny ve zmíněné příloze k protokolu o pohovoru, kdy žalovaný poskytl možnost zástupci žalobkyně a žalobkyni, aby se s nimi mohli seznámit. Ti této možnosti, i přes výslovný dotaz žalovaného (viz otázka žalovaného obsažená ve zmíněné příloze protokolu o pohovoru: „Chcete se seznámit s obsahem výše uvedených zpráv o situaci ve Vietnamu a dalších podkladů pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim? Chcete navrhnout doplnění podkladů pro rozhodnutí?“), nevyužili, čímž ale byla vyčerpána zákonná povinnost žalovaného ve smyslu dodržení postupu podle § 36 odst. 3 správního řádu. Jestliže zástupce žalobkyně po vydání žalovaného rozhodnutí, až dne 30.6.2011, požádal o nahlédnutí do spisu, tak se jedná o zcela jiný postup, kdy již bylo správní řízení ukončeno a bylo vydáno žalované rozhodnutí a zástupce žalobkyně pouze potřeboval napravit to, co ve správním řízení zameškal, když nevyužil výše zmíněné zákonné možnosti podle ust. § 36 odst. 3, tedy dodatečně se chtěl seznámit s podklady žalovaného rozhodnutí po jeho vydání, tedy po skončení správního řízení, přičemž ještě k tomu navíc z tohoto svého pochybení učinil námitku směřující proti zákonnosti postupu žalovaného správního orgánu. Zástupce žalobkyně si zřejmě neuvědomil, že v tomto soudním řízení přezkoumává soud žalované rozhodnutí, nikoliv postup správního orgánu po jeho vydání. Proto v tomto soudním řízení může uplatnit žalobkyně pouze námitky směřující proti zákonnosti žalovaného rozhodnutí, když na svých právech může být krácena „přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jejího práva nebo povinnosti“ (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Podle ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady, pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Pokud by žalovaný neumožnil žalobkyni nahlédnout do správního spisu po vydání žalovaného rozhodnutí, ačkoliv jí před jeho vydáním umožnil seznámit se s jeho podklady postupem podle § 36 odst. 3 správního řádu, tak se nemůže jednat o vadu řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., protože i kdyby nebylo umožněno žalobkyni takto nahlížet do spisu (což ale ze správního spisu, ani z žaloby nevyplyvá), tak takovým porušením správního řádu nemohlo dojít ke vzniku výše zmíněné vady řízení, neboť neumožnění nahlížet do spisu po vydání žalovaného rozhodnutí nemohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, když v době, kdy nebylo umožněno žalobkyni nahlížet do spisu, toto rozhodnutí již vydáno bylo. Jinými slovy, žalované rozhodnutí nemůže zpětně, po skončení správního řízení vydáním žalovaného rozhodnutí, začít trpět vadou, která vznikla až po skončení správního řízení a která se týká práva nahlížení do spisu po skončení správního řízení. Žalobkyně tak nebyla krácena na svém právu seznámit se s podklady žalovaného rozhodnutí, a pokud tohoto práva nevyužila, jedná se jen o její vlastní pochybení, které nelze přičíst postupu správního orgánu. Navíc, pokud žalobkyně, respektive její zástupce, pro vyhotovení žaloby, v důsledku svého výše zmíněného pochybení, se neseznámil s podklady rozhodnutí a chtěl tuto chybu napravit, nebyl správní orgán povinen zajišťovat žalobkyni, respektive jejímu zástupci, aby mohl tuto svou chybu napravit tím, že by mu dle jeho představ a dle jeho přání správní spis předal k nahlédnutí tak, aby žalobkyně

„stihla“ zákonnou lhůtu pro podání žaloby. Bylo naopak na zástupci žalobkyně, aby vyvinul vlastní iniciativu, když mu nic nebránilo v tom, aby se dostavil k nahlédnutí do spisu tam, kde správní spis se nacházel. Pokud žalovaný nevyhověl jeho žádosti o umožnění prostudování spisu za účelem podání žaloby na pracovišti žalovaného v Poštorné, jak požadoval, přičemž spis se nacházel na pracovišti žalovaného v Praze, tak tento postup se již nevztahuje k možnosti soudního přezkumu žalovaného rozhodnutí, ale váže se až k době po vydání žalovaného rozhodnutí, a to k době až po nabytí právní moci žalovaného rozhodnutí. Tyto žalobní body tedy shledal soud nedůvodnými.

Ad 4) V tomto žalobním bodu uplatnila žalobkyně řadu věcných námitek, ke kterým soud uvádí následující:

Vzhledem k tomu, že se jedná o opětovnou žádost o udělení mezinárodní ochrany ze strany žalobkyně, která zahrnovala na rozdíl od předchozích žádostí i tvrzení o nových skutečnostech týkajících se života rodiny žalobkyně na území ČR, lze přisvědčit žalobkyni, že tyto nové skutečnosti byly důvodem, aby se žalovaný taktéž vypořádal „s důvody, které jsou hodné zvláštního zřetele ve věci mezinárodní ochrany, které nebyly v předchozí žádosti bez zavinění žalobkyně rovněž zkoumány“. Jak však lze seznat z odůvodnění žalovaného rozhodnutí, těmito novými skutečnostmi se žalovaný zabýval, když hodnotil podmínky pro udělení humanitárního azylu a podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu (str. 6, druhý odstavec, str. 8, druhý odstavec žalovaného rozhodnutí). Dále se s touto novou skutečností žalovaný vypořádal v rámci hodnocení podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 zákona o azylu (str. 6, třetí odstavec a násl.). Není pravdou, že by žalovaný se „zcela nedostatečně zabýval podmínkou pro udělení azylu (mezinárodní ochrany) a to prokázání, že je žadatelka pronásledována pro uplatňování politických práv a svobod nebo se opodstatněně obává pronásledování pro některý z důvodů uvedených v ust. § 12 písm. b) zákona o azylu“.

Jak vyplývá ze správního spisu, žalobkyně podala žádost o azyl již v roce 2001, který nebyl udělen, a následně podala druhou žádost o mezinárodní ochranu dne 14.8.2008. Jak uvedl žalovaný v odůvodnění žalovaného rozhodnutí, ve správním řízení týkajícím se této druhé žádosti žalobkyně uvedla, že na počátku roku 2005 navštívila ve Vietnamu své rodiče a děti, letenku do vlasti jí zaplatil krajan z ČR za to, že do Vietnamu odveze nějaké listiny a bude je tam distribuovat. Ve správním řízení, v němž bylo žalované rozhodnutí vydáno, žalobkyně v protokolu o pohovoru ze dne 20.4.2011 jako důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. a) a písm. b) zákona o azylu uvedla v podstatě opětovně jako v předchozím správním řízení o její druhé žádosti cestu do Vietnamu, přičemž náklady této cesty do Vietnamu (letenka) jí zaplatil muž, jenž žalobkyni v České republice předal protivládní letáky za účelem jejich distribuce žalobkyni ve Vietnamu. Tento muž (pan Hoang) jí podle výpovědi žalobkyně kontaktoval v roce 2005 v Praze, promluvil s ní a chtěl odvést letáky proti nynější vládě, komunistické straně ve Vietnamu a zeptal se žalobkyně, zda může tyto dokumenty dopravit do Vietnamu a tam je někomu předat. Zároveň „mi řekl, že když budu souhlasit, zaplatí mi letenku“. Žalobkyně tak v protokolu tvrdila, že tyto dokumenty od něj vzala, ve Vietnamu předala jeho známému a zbývající sama roznášela ve městě Hue. V protokolu o pohovoru uvedla, že uvedený muž byl členem politické strany Viet Tan, sama oficiální členkou nebyla, ale je přívrženkyní této strany. V protokolu o pohovoru ze dne 20.4.2011 dále

uvedla, „myslela jsem si, že když pomůžu tomu pánovi, budu mít peníze na letenku domů. Také jsem si myslela, že když takhle pomohu, měla jsem představu, že pomohu procesu demokratizace Vietnamu.“ Dále v protokolu uvedla, že nikdy neměla žádný kontakt s dalšími přívrženci zmiňované politické strany, o její činnosti nic nevěděla. S vycestováním z vlasti žádné potíže neměla, letáky rozdala během dvou dnů. Dodala, že si možné potíže s distribucí protivládních letáků neuvědomovala až do doby, než se dozvěděla o zadržení pana Hoanga, což mělo být v srpnu 2010.

Krajský soud se shoduje se závěrem žalovaného, který vyvodil z výše uvedených skutečností tvrzených žalobkyní v pohovoru, že základní motivací k převezení letáků s politickým obsahem a k jejich distribuci ve vlasti byla možnost navštívit rodinu. Muž, který žalobkyni letáky předal, jí zaplatil letenku do vlasti a zpět. Žalobkyně v podstatě neměla žádný kontakt s dalšími přívrženci zmiňované politické strany, o její činnosti nic bližšího nevěděla a s jmenovaným mužem se po návratu do ČR setkala za posledních 6 let 2x. Ani s vycestováním z vlasti žádné potíže neměla, ačkoliv ve Vietnamu měla strávit asi týden po roznesení letáků, jak vyplývá z výše zmíněného protokolu o pohovoru. Při rozdávání letáků žádné problémy neměla, na jejich rozdání 10000 ks jí měly stačit dva dny. Z uvedených skutečností nevyplývá závěr o tom, že by žalobkyně byla pronásledována pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu. Navíc, jak uvedl žalovaný, žalobkyně po příjezdu do ČR uzavřela sňatek, neměla problém s vydáním cestovního pasu v lednu 2009, s uzavřením sňatku na Vietnamském zastupitelském úřadě v Praze v srpnu 2009 a ani s přicestováním jejích dětí, kterým s manželem vyřídili víza za účelem sloučení rodiny. Uvedená jediná cesta žalobkyně tak nesvědčila o tom, že by tato zahrnovala natolik intenzivní postoj k uplatňování politických práv, který by bylo možno považovat za uplatnění zákonného důvodu pro udělení azylu spočívajícího v pronásledování za uplatňování politických práv a svobod. Naopak, uvedenou cestu zahrnující pouze odvoz letáků a jejich rozdání během dvou dnů bez další trvalé aktivity žalobkyně v uplatňování politických práv nelze považovat za natolik intenzivní postoj, který by bylo možno považovat za uplatnění zákonného důvodu pro udělení azylu spočívajícího v pronásledování za uplatňování politických práv a svobod (srov. rozsudek NSS ze dne 15.2.2006, č.j. 3Azs 442/2004-61).

Krajský soud se rovněž ztotožňuje s částí odůvodnění žalovaného rozhodnutí vztahující se k neudělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný ve vztahu k hodnocení podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu opřel závěr o účelovosti tvrzení žalobkyně o následující skutečnosti:

Žalobkyně ve svých vyjádřeních (jak v tomto správním řízení, tak i v předchozích správních řízeních o jejích předchozích žádostech) uvedla, že se seznámila s mužem, který jí nabídl letenku do vlasti a zpět, když tam odveze dokumenty a roznese letáky. S tím žalobkyně souhlasila, protože chtěla vidět své rodiče a děti. V uvedené době měla v ČR povolení k pobytu, neboť byla provdána za českého státního příslušníka, a již v minulém řízení vysvětlovala rozpor s prvním řízením, ve kterém uvedla, že z vlasti odcestovala, protože tam nikoho neměla, rodiče dle jejího tvrzení zemřeli při bombardování. Tyto skutečnosti měla uvést na radu převaděče, vypovídala, jak ji instruovali. Po skončení prvního neúspěšného řízení se dotyčná provdala za českého státního příslušníka a povolení k pobytu jí bylo v polovině roku 2008 zrušeno, neboť jak sama přiznala, nezdržovala se na místě hlášeného

pobytu v době provádění pobytových kontrol. V srpnu 2008 podala druhou žádost o mezinárodní ochranu, a to až poté, co jí byl vystaven výjezdní příkaz. Skutečnosti, kterými již minulou žádost odůvodňovala, jí však byly známy již dříve, a v podání žádosti o mezinárodní ochranu na území ČR jí v této době nebránily žádné objektivní okolnosti. V tomto správním řízení žalobkyně zopakovala své obavy z uvěznění za distribuci letáků a doplnila, že muž, se kterým se měla ve vlasti setkat, byl zadržen. Vzhledem k těmto skutečnostem považoval správní orgán tvrzení žadatelky za ryze účelové, mající vystupňovat její obavy z návratu do vlasti, a tím odůvodnit nové meritorní posouzení již třetí žádosti o mezinárodní ochranu. K uvedenému převozu a distribuci letáků však se odhodlala z ekonomických důvodů, protože neměla prostředky na letenku do vlasti. Členkou strany Viet Tan není, jak uvedla v protokolu o pohovoru ze dne 20.4.2011, a nikdy nebyla. Její činnost ve Vietnamu nevyvolala žádný zájem státních orgánů za jejího pobytu ve Vietnamu, odcestovala naprosto svobodně bez jakýchkoliv problémů. Jako novou skutečnost v porovnání s předchozími řízeními o žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla žalobkyně nově v tomto správním řízení údajné zadržení muže, jemuž ve vlasti počátkem roku 2005 předala zmiňované materiály. V prvním řízení tedy žalobkyně uvedla naprosto odlišné skutečnosti, než které uvedla v dalším s ní vedeném řízení, druhou žádost podala až poté, co jí bylo zrušeno povolení k pobytu, které získala sňatkem s občanem ČR a byl jí vystaven výjezdní příkaz. V něm uvedla obavy, které jí však měly provázet již více než tři roky. V tomto správním řízení tyto obavy zopakovala a za jednu z nových skutečností označila údajné zadržení muže, jemuž ve vlasti počátkem roku 2005 předala zmiňované materiály.

O důvodnosti obavy žalobkyně z postihu státních orgánů za distribuci letáků v roce 2005 neschválí ani skutečnost, že žalobkyně uzavřela v roce 2009 (tj. v době, kdy měla být podle svého tvrzení hledána policií a vietnamskými státními orgány podezřívána z protistátních aktivit) na zastupitelském úřadu své vlasti manželství se státním příslušníkem Vietnamu a v témže roce jí zde byl vystaven nový cestovní doklad. Žalobkyně si protirečí, když tvrdí, že ji státní orgán v její vlasti od roku 2005 neustále hledá a hrozí jí zatčení, avšak na druhé straně kontaktuje tyto orgány a vyřizuje své záležitosti bez jakýchkoliv potíží. Soud považuje za účelové tvrzení žalobkyně o tom, že veškeré tyto věci týkající se uzavření manželství vyřizoval pouze její manžel, když těžko lze uvěřit tomu, že by uzavření sňatku bylo možné realizovat bez účasti žalobkyně, které musel být vystaven oddací list.

Krajský soud tak ve shodě s žalovaným rovněž dospěl k závěru, že žalobkyně se v podstatě vzhledem k výše uvedeným skutečnostem pouze snaží zlegalizovat svůj pobyt, a to tím spíš, když o tomto závěru svědčí nejen výše uvedené skutečnosti, ale i celkový počet předchozích žádostí navrhovatelky a dále i kontakty s Vietnamským zastupitelským úřadem v ČR, který žalobkyni vystavil nový cestovní doklad a následně realizoval svatební obřad.

Krajský soud se tak ztotožnil se závěry žalovaného o tom, že se nejednalo o případ, kdyby žalobkyně mohla ve Vietnamu pociťovat odůvodněný strach z pronásledování z důvodů uvedených § 12 písm.b) zákona o azylu.

Pokud žalobkyně v žalobě tvrdí, že „žalovaný však nedospěl k závěru, že je žadatelka o mezinárodní ochranu pronásledována, a jako důvody uvedl, že při příjezdu do Vietnamu v roce 2005, kdy roznášela letáky s protistátním obsahem pro stranu Viet Tan bez problémů navštívila rodinu, což je však irelevantní, neboť policie se o její aktivity pro uvedenou

politickou stranu začala zajímat až po jejím odjezdu v roce 2005“, tak k tomu soud uvádí, že důvody pro neudělení azylu podle § 12 písm. a) byly, jak vyplývá ze shora uvedených skutečností, zcela jiné. Rovněž tak tomu je v případě závěru žalovaného týkajícího se rozhodnutí o neudělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu (argumentace soudu viz výše).

Žalobkyně se mýlí dále v tom, když vytýká žalovanému, že si „protiřečí“ v případě hodnocení aktivit žalobkyně pro zakázanou stranu Viet Tan. Žalobkyně přehlédla, že pokud žalovaný na str. 1 svého rozhodnutí uvedl, že je žalobkyně členkou této strany, tak to učinil pouze z důvodu, že v této části rozhodnutí pouze rekapituloval výpověď žalobkyně ve správním řízení. Z protokolu o pohovoru a z další části odůvodnění žalovaného rozhodnutí, které se opírá právě o vyjádření žalobkyně z tohoto protokolu, již jasně vyplývá, že žalobkyně uvedla, že není členkou této strany. Jiný údaj o členství v této straně uvedla žalobkyně v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 11.4.2011, tedy v rozporu s jejím vyjádřením v protokolu o pohovoru uvedla v žádosti výše zmíněné zcela odlišný údaj. I tato skutečnost v podstatě nesvědčí o pochybení žalovaného, ale spíše o jisté účelovosti tvrzení žalobkyně o členství v této straně. Tvrzení žalobkyně o nedůvodnosti závěru žalovaného o tom, že by žalobkyni k distribuci protistátních tiskovin vedly zistné důvody, nemohlo nic samo o sobě změnit na výše zmíněné argumentaci žalovaného týkající se uvedených důvodů, proč nebyl žalobkyni azyl udělen. Je sice pravdou, že v protokolu o pohovoru ze dne 20.4.2011 uvedla žalobkyně jako motiv pro distribuci uvedených letáků vedle získání finančních zdrojů na cestu do Vietnamu také představu o pomoci procesu demokratizace ve Vietnamu, avšak jak vyplývá z žalovaného rozhodnutí, v předchozím řízení o udělení azylu tento druhý důvod, tj. uvedenou představu, žalobkyně neuvedla, když pouze jejím motivem bylo získání prostředků pro cestu do Vietnamu. Tuto skutečnost uvedl žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí na str. 3, první odstavec, když žalobkyně v tomto předchozím řízení uvedla jako důvod pro distribuci letáků úhradu letenky do vlasti za účelem návštěvy jejích rodičů a dětí krajanem žalobkyně z České republiky. Proto krajský soud je ve shodě s žalovaným přesvědčen o jisté účelovosti tvrzení žalobkyně o tomto dalším důvodu roznosu letáků, tj. o její snaze pomoci „procesu demokratizace Vietnamu“. Navíc, jednalo se o jednorázovou akci (roznos letáků během dvou dnů), kdy žalobkyně neměla žádný sebemenší problém s policií ve Vietnamu během jejího pobytu v této zemi. Žalobkyně rovněž nebyla členkou žádné politické strany a v České republice se pouze ojediněle setkala s členy této strany v ČR, když naopak během svého pobytu v České republice se již několikrát marně snažila legalizovat svůj pobyt, což svědčí o účelovosti jejího jednání (argumentace soudu viz výše). Ve světle výše uvedených skutečností se jeví jako nedůvěryhodné tvrzení žalobkyně o tom, že do roku 2008, kdy jí byl zrušen pobyt v ČR, neměla žádný důvod žádat o mezinárodní ochranu, „neboť předpokládala, že bude žít trvale v České republice a do Vietnamu se z výše uvedených důvodů již nevrátí.“

K námitce týkající se tvrzení o tom, že žalovaný neprovedl žádné důkazní prostředky ohledně strany Viet Tan, soud uvádí, že toto provádění důkazů by bylo nadbytečné, jelikož žalovaný neuvěřil tvrzení žalobkyně o jejích obavách z postihu státních orgánů Vietnamu, kterými má být údajně již od roku 2005 z politických důvodů hledána.

K argumentaci žalobkyně rozsudkem NSS ze dne 20.10.2005, č.j. 2Azs 423/2004-81, soud uvádí, že tento rozsudek NSS se nevztahoval ke stejnému azylovému příběhu jako v projednávané věci.

Není pravdou, jak tvrdí žalobkyně v žalobě v tomto žalobním bodu, že při samotném dokazování „došlo opět k nezákonnému postupu správního orgánu“. Pokud žalovaný vycházel z informací z Cizineckého informačního systému (CIS) a z aktuálního znění Infobanky ČTK „Země světa – Vietnam“, tak žalobkyně a její zástupce sami měli možnost seznámit se s těmito podklady postupem podle § 36 odst. 3 správního řádu (jak vyplývá z přílohy ze zmíněného protokolu o pohovoru – str. 7), avšak této možnosti nevyužili.

Ad 5) Při hodnocení argumentace žalovaného týkající se správní úvahy aplikované při posouzení důvodu pro udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu vycházel správně žalovaný z vyjádření žalobkyně zahrnujícího skutečnost, že v ČR žije se svými dětmi a s manželem, jejich otcem. Žalovaný dále konstatoval, že na základě předložených rodných listů dětí je zřejmé, že dcera již dosáhla plnoletosti a synovi je 16 let. Oba se narodily ve Vietnamu a jsou občany této republiky, jejich otec i oni na území ČR mají povolení k dlouhodobému pobytu, od roku 2001 vyrůstaly ve Vietnamu bez matky. Do ČR přicestovaly až v únoru 2010. Žalovaný uzavřel, že jelikož mají všichni rodinní příslušníci žalobkyně vietnamskou státní příslušnost, nic jim nebrání ve společném návratu do vlasti, kde mohou realizovat svůj rodinný a soukromý život. Žalobkyně dále uvedla informace o svém zdravotním stavu, když potvrdila, že s vysokým krevním tlakem by se mohla léčit ve své vlasti. Krajský soud konstatuje, že obdobně jako žalovaný, z výše uvedených skutečností nelze zjistit žádný důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu.

Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na niž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. rozsudek NSS ze dne 11.3.2004, č.j. 2Azs 8/2004-55). Na azyl z humanitárních důvodů není právní nárok a posouzení důvodů žadatele je otázkou správního uvážení správního orgánu. V otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, „... samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z též skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry“ (srov. rozsudek NSS ze dne 22.1.2004, č.j. 5Azs 47/2003-48).

Z výše uvedené argumentace žalovaného soud nezjistil, že by žalované rozhodnutí vybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, či že by nebylo v souladu s pravidly logického usuzování a že by premisy takového úsudku nebyly zjištěny řádným procesním postupem. Žalovaný správně vycházel z vyjádření žalobkyně uvedeného ve zmíněném protokolu a z dalších podkladů žalovaného rozhodnutí, z nichž důvody pro udělení humanitárního azylu nezjistil. Krajskému soudu není proto jasné, proč by měl žalovaný vyslýchat některého z členů rodiny a „zkoumat“, jaké si celá rodina zde vytvořila sociální,

kulturní a ekonomické podmínky pro život. Rovněž žalovaný nebyl povinen „vysvětlovat“, „proč spatřuje správní orgán důvody neudělení humanitárního azylu v tom, že jedno dítě má 16 let a druhé je plnoleté a jak souvisí neudělení humanitárního azylu s tím, že přicestovaly do České republiky až v únoru 2010“. Přece výše uvedené konstatování žalovaného nebylo uvedeno jako důvod neudělení humanitárního azylu, když tyto skutečnosti pouze žalovaný konstatoval, jen k popsání rodinné, sociální a ekonomické situace žalobkyně. Žalobkyně neuvedla v průběhu správního řízení žádnou skutečnost, která by vyvracela tvrzení žalovaného o tom, že „protože mají všichni rodinní příslušníci dotyčné vietnamskou státní příslušnost, nic jim nebrání ve společném návratu do vlasti, kde mohou realizovat svůj rodinný a soukromý život.“ Jestliže ze skutečností uvedených žalobkyní v průběhu správního řízení nevyplynuly důvody pro udělení humanitárního azylu, nebyl povinen žalovaný provádět nějaké další dokazování. Podle názoru krajského soudu je žalované rozhodnutí i v této části přezkoumatelné z hlediska hodnocení správního uvážení.

Pokud opětovně na tomto místě zástupce žalobkyně si stěžuje, že mu nebylo umožněno seznámit se spisem před sepisem žaloby, tak tato skutečnost nebyla a nemohla být důvodem pro zrušení žalovaného rozhodnutí (argumentace soudu viz výše – ad 2) a ad3)).

Ad 6) Jak vyplývá z žalovaného rozhodnutí, k posouzení, zda žalobkyně splňuje důvody k udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1, odst. 2 zákona o azylu, si žalovaný opatřil informace z Cizineckého informačního systému (CIS) a Infobanky ČTK „Země světa – Vietnam“ aktuální znění, ze kterých ve srovnání s posouzením výpovědi žalobkyně nedospěl k závěru, že by jí byl ve Vietnamu uložen trest smrti či jí vykonání tohoto trestu hrozilo. Ve vztahu k posouzení naplnění důvodů pro udělení doplňkové ochrany z hlediska posouzení skutečností, zda žalobkyni po návratu do vlasti hrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení či trestu ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, vycházel správně žalovaný z již výše zmíněné účelovosti a zveličování obav žalobkyně v případě návratu do vlasti. Žalobkyně neměla ve Vietnamu žádné problémy se státními orgány, nezaznamenala je ani při distribuci zmiňovaných tiskovin a lze stěží očekávat, že by ji policie vyhledávala v místě jejího bydliště, když jak sama uvedla, letáky měla distribuovat na zcela jiném místě (bydliště Ha Tinh, letáky distribuovala ve městě Hue). Rovněž tvrzení o zadržení pana Hoanga správně hodnotil žalovaný jako účelové, žalobkyně nebyla členkou výše zmíněné strany, pro niž měla letáky roznést, setkala se pouze dvakrát s osobou jednající za tuto stranu, žádnou politickou činnost nevyvíjela. Obavy z možného zadržení proto jsou pouze hypotetické, neboť žalobkyně bez problému opustila vlast, následně navázala i kontakty se zastupitelským úřadem v Praze a svým dětem vyřídila doklady k pobytu v ČR, aby mohly přijet za ní a svým otcem do ČR.

Žalobkyně rovněž nepopřela závěr žalovaného o tom, že na území Vietnamu neprobíhá žádný ozbrojený konflikt, jenž by bylo možné pokládat ve vztahu k ní za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Není pravdou, že by se správní orgán nevypořádal s mezinárodní zásadou non refoulement vyplývající z Ženevské úmluvy a článku 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. str. 7 žalovaného rozhodnutí).

Rovněž další námitka žalobkyně o rozporu s Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod je nedůvodná. Ve vztahu k této Úmluvě uvedl žalovaný ve svém rozhodnutí následující:

„Na území ČR žadatelka v srpnu 2009 uzavřela na vietnamské ambasádě sňatek s vietnamským státním příslušníkem, otcem svých dětí, žijících ve Vietnamu. Dětem manžel vyřídil všechny potřebné doklady, aby za nimi mohly přicestovat do ČR. Dle informací z CIS, které potvrzují vyjádření žadatelky, manžel i děti mají v současné době na území ČR povolení k dlouhodobému pobytu. Všichni jej mají platné do 30.12.2011. K otázce rodinného života žadatelky správní orgán konstatuje, že právo na respektování čl. 8 (ochrana soukromého a rodinného života) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jíž je ČR vázána, se vztahuje kromě jiných aspektů soukromého života pouze na skutečné rodinné vazby, tedy manželství, které je jak zákonné, tak „nefiktivní“, což bylo výslovně potvrzeno v rozsudku Evropského soudu pro lidská práva (ESLP). Jak také vyplývá z judikatury ESLP, muselo by se jednat o natolik dlouhodobý a intenzivní vztah, nejčastěji pak dlouholeté manželství či dokonce rodinu s dětmi, aby i s ohledem na stupeň integrace jednotlivých členů rodiny, a naopak již nemožnost zpětné integrace v zemi původu cizince, bylo možno zcela vyloučit reálnou možnost případného následování ostatních členů rodiny do země původu vyhošťované osoby. Tedy pouze v případě, že by odloučení těchto osob představovalo natolik vážný zásah do jejich vztahů, že by vycestování takové osoby bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR. V případě výše jmenované však správní orgán takový druh vztahu a stupně integrace do společnosti ČR rozhodně neshledal. Manželství žadatelky rozhodně nelze považovat ze dlouholeté. Děti od roku 2001 vyrůstaly ve vlasti bez matky, na území ČR přicestovaly dle informací z CIS v únoru 2010.“

Z výše citované části žalovaného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný neopřel svoji argumentaci pouze o zmíněnou Úmluvu, ale o judikaturu ESLP (Evropského soudu pro lidská práva). Ne všechny skutečnosti týkající se hodnocení problematiky vycestování cizince z hlediska souladu s mezinárodními závazky České republiky musí být obsaženy pouze v Úmluvě o ochraně lidských práv a svobod. Požadavek dlouhodobosti a intenzity vztahu, tj. dlouholetost manželství a vztahu rodiny s dětmi, vyplývá z judikatury ESLP, nikoliv z výše uvedené Úmluvy. Tento závěr žalovaného žalobkyně nezpochybnila a nevyvrátila, proto soud považoval za nadbytečné se dále touto námitkou podrobněji zabývat. Proto soud v souladu se závěrem žalovaného dospěl k přesvědčení, že v případě žalobkyně nejsou žádné objektivní skutečnosti, když ani nebyly žalobkyní tvrzeny, které by měly zabránit její touze žít společně s manželem a dětmi. Za takovou skutečnost nelze považovat absenci oprávnění k pobytu jmenované na území ČR, neboť bezpodmínečnou podmínkou k realizaci rodinného života žalobkyně její zdejší pobyt není. Ten může být realizován i v zemi jejího původu, neboť se jedná o zemi, jejímiž státními příslušníky všichni členové její nejbližší rodiny jsou. Děti žalobkyně a manžel zde pobývají na základě povolení k dlouhodobému pobytu a stejně jako žalobkyně jsou občany Vietnamu. Nic jim tedy nebrání ve společném návratu a realizaci jejich společného rodinného života ve vlasti. O nemožnosti integrace dětí ve vlasti nelze hovořit, neboť mimo území vlasti se nacházejí 16 měsíců. Dokonce tam vyrůstaly bez matky po dobu posledních devíti let (tj. od doby, kdy žalobkyně opustila Vietnam, tj. od roku 2001). Proto i soud nepovažoval žalobkyní uváděné skutečnosti za okolnosti bránící jejímu návratu do země své státní příslušnosti, tedy za okolnost naléhavě vyžadující udělení doplňkové ochrany. Poslední námitku týkající se hodnocení Vietnamu jako bezpečné země ve smyslu ust. § 2 odst.

pokračování

1 písm. a) zákona o azylu považoval soud rovněž za nedůvodnou. Jak správně žalovaný uvedl ve svém vyjádření, žádost žalobkyně žalovaný neposoudil ve zrychleném řízení jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu z důvodu toho, že žadatel přichází ze státu, který považuje Česká republika za bezpečnou zemi původu, nebude-li prokázáno, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze. Prokazování naplnění podmínek uvedených v § 2 odst. 1 písm. a) zákona o azylu jako součásti institutu tzv. bezpečné země původu tudíž nebylo a ani nemohlo být ze strany žalovaného prováděno, když třetí žádost žalobkyně byla s ohledem na shora již uvedené okolnosti posuzována v řízení standardním.

Uvedený žalobní bod, stejně jak všechny předchozí, shledal krajský soud za nedůvodný.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož neúspěšná žalobkyně neměla právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému toto právo nevzniklo.

P o u č e n í : Toto rozhodnutí nabývá **právní moci dnem doručení** účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.). Proti pravomocnému rozhodnutí je přípustná **kasační stížnost** k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně, kterou lze podat z důvodů a za podmínek uvedených v § 102 a násl. s. ř. s. ve **lhůtě dvou týdnů** po doručení rozhodnutí prostřednictvím Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s., a contrario).

V Pardubicích dne 25.10.2011

JUDr. Jan Dvořák, v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení: Monika Marelová